

всѣкога най покорныйтъ сынъ отъ всѣхн-
тъ сынове и чи нищо нѣма да върша безъ
неговата воля.

Кольо, Грабчу.

Работата ся свърши; сынъ ви приема
каквото му кажете.

Грабчо.

Сега работата е въ добръ пѣтъ.

Кольо, Славчу.

Оправися; баща ви е задоволенъ отъ
обѣщаніята ви.

Славчо.

Слава Богу!

Кольо.

Сега, господари, разговорете ся и сами.
Ето вы съгласны въ всичко, карахте ся
безъ да знаете и вый защо.

Славчо.

Бай Кольо! Азъ ще ти съмь задълженъ
въ цѣлыйтъ си животъ.

Кольо.

Нѣма защо, азъ изпълнихъ просто длъж-
ността си.

Грабчо.

Голѣмо добро ми стори ты, Кольо. Ты
заслужвашъ за това една добра награда.
(Грабчо бѣрка въ джоботъ си и трѣси; Кольо
простира ржката си, но Грабчо изважда
само шарената си кржпа и казва :) хайде
сега, азъ нѣма да забравя, бѣди спокоенъ.